

Αθήνα, 16 Νοεμβρίου 2018

«Είναι απολύτως αναγκαίο ένα επιθετικό πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων για εγχώριες παραγωγικές επενδύσεις»

Ομιλία του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας κ. Κυριάκου Μητσοτάκη στο Thessaloniki Summit 2018

Κυρίες και κύριοι, κύριε Πρόεδρε,

Άκουσα με πολύ ενδιαφέρον τις εισαγωγικές σας παρατηρήσεις, τις οποίες και προσυπογράφω σε πολύ μεγάλο βαθμό. Ελπίζω να είπατε τα ίδια και χθες, και να τα άκουσε με πολύ μεγάλη προσοχή ο κ. Πρωθυπουργός ο οποίος τίμησε και αυτό το εξαιρετικά επιτυχημένο Thessaloniki summit. Νιώθω, πραγματικά, μεγάλη χαρά που είμαι απόψε εδώ. Χαρά γιατί είμαι παρών σε έναν νέο θεσμό που, εμφανώς, προκαλεί το ενδιαφέρον του επιχειρηματικού, αλλά και του πολιτικού κόσμου, ως ένα σοβαρό βήμα διαλόγου για τις προκλήσεις της εποχής μας. Το ξέρουμε πολύ καλά, το ξέρουμε ειδικά εμείς, οι λαοί των Βαλκανίων ότι η ευημερία δεν έρχεται με την εθνική απομόνωση. Αντίθετα, εναπόκειται στους ανοιχτούς ορίζοντες και στη συνεργασία μεταξύ των λαών.

Νέες παγκόσμιες προκλήσεις απαιτούν, σήμερα, την ενεργοποίησή μας. Η κλιματική αλλαγή, παρούσα, όλο και πιο έντονα στην καθημερινότητά μας απειλεί τη βιωσιμότητα του περιβάλλοντος και την οικονομική ανάπτυξη σε εθνικό, περιφερειακό, αλλά και τοπικό επίπεδο. Το ποτάμι των μεταναστών και των προσφύγων απαιτεί κοινές πολιτικές αντιμετώπισης με γνώμονα, φυσικά, τις αρχές του ανθρωπισμού, αλλά και της αναμφισβήτητης ανάγκης φύλαξης των συνόρων μας. Ενώ οι ραγδαίες μεταβολές στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, που είναι αποτέλεσμα μιας πρωτοφανούς τεχνολογικής επανάστασης, καθιστούν αναγκαία τη συνεννόηση χωρών που αντιμετωπίζουν παρεμφερείς προκλήσεις.

Δυστυχώς, όμως, οι απαντήσεις που δίνει η πολιτική δεν είναι πάντοτε αποτελεσματικές. Τα σύννεφα ενός νέου εμπορικού προστατευτισμού απλώνονται πάνω στη διεθνή οικονομία. Την ίδια ώρα, ένας επικίνδυνος εθνικολαϊκισμός δηλητηριάζει τις ψυχές και θολώνει τη σκέψη υψώνοντας, τελικά, τείχη μεταξύ των λαών. Απέναντι σε αυτή τη νέα πραγματικότητα, η Ευρωπαϊκή Ένωση καλείται να ξαναβρεί τον χαμένο δυναμισμό της. Εκατό χρόνια μετά τη λήξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι είναι άλλο πράγμα ο υγιής πατριωτισμός και άλλο πράγμα ο στείρος εθνικισμός. Ο πατριωτισμός μας επιτρέπει να

χτίσουμε γέφυρες συνεργασίας, ο εθνικισμός μας οδηγεί αναπόφευκτα στο να υψώνουμε τείχη απομόνωσης.

Η διαπίστωση αυτή ισχύει ιδιαίτερα στην περιοχή των Βαλκανίων. Μία περιοχή που, όπως σωστά παρατήρησε κάποτε ο Ουίνστον Τσώρτσιλ, «παράγει περισσότερη Ιστορία από όση μπορεί να καταναλώσει». Θα το ξαναπώ ξεκάθαρα και από αυτό το βήμα, όπως το είπα και πριν από λίγες ημέρες στη Σερβία που βρέθηκα για μια συνάντηση με τον Πρόεδρο Βούτσιτς, όπως το επαναλαμβάνω και σε όλες μου τις επισκέψεις στα Δυτικά Βαλκάνια: Η Ελλάδα, εγώ προσωπικά, και η Νέα Δημοκρατία στηρίζουμε την Ευρωπαϊκή προοπτική των χωρών των Δυτικών Βαλκανίων. Απαρέγκλιτη όμως προϋπόθεση για να ολοκληρωθεί επιτυχημένα αυτή η πορεία είναι η απόλυτη συμμόρφωση με το Ευρωπαϊκό κεκτημένο. Σε αυτό συγκαταλέγεται όχι μόνο το Κράτος Δικαίου, αλλά και οι κανόνες καλής γειτονίας καθώς και ο σεβασμός των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων. Κι αυτό μου δίνει την ευκαιρία να αναφερθώ, σύντομα, στη Συμφωνία των Πρεσπών. Οι λανθασμένοι χειρισμοί από πλευράς κυβέρνησης έχουν, δυστυχώς, ήδη δηλητηριάσει τις κοινωνίες και στις δύο πλευρές: Στα Σκόπια ξύπνησαν και πάλι εθνικισμοί και ακρότητες. Και στην Ελλάδα, κρυφές μεθοδεύσεις, ανευθυνότητα στους διπλωματικούς χειρισμούς, αλλά και συχνά μια προκλητική περιφρόνηση του εθνικού αισθήματος, έβαλαν ξανά το θυμικό στη θέση ενός πατριωτικού ρεαλισμού που ήταν το βασικό κεκτημένο των τελευταίων ετών. Η συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ είναι μια συμφωνία που δεν εξυπηρετεί τα εθνικά μας συμφέροντα. Και στον τομέα της οικονομικής συνεργασίας -κάτι το οποίο σας ενδιαφέρει ιδιαίτερα- εκτιμώ ότι θα τελικά δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα από όσα υποτίθεται ότι πάει να λύσει.

Θέλω να σας θυμίσω ότι σήμερα που μιλάμε, είμαστε η τρίτη μεγαλύτερη προμηθεύτρια χώρα και ο τρίτος εμπορικός εταίρος της Π.Γ.Δ.Μ., σύμφωνα με τα στοιχεία του 2017. Ο χρηματοπιστωτικός τομέας, η ενέργεια, δομικά υλικά, λατομεία, λιανικό εμπόριο, αποτελούν προνομιακούς χώρους για ελληνικές επιχειρήσεις, για ελληνικές επενδύσεις. Παράλληλα, κάθε χρόνο, έχουμε φυσικά εκατομμύρια αφίξεις από τη γείτονα χώρα. Όλα αυτά τι μας λένε; Αποδεικνύουν ότι, παρά την 25ετή εθνική εκκρεμότητα στις διμερείς μας σχέσεις, παρά τη σχεδόν 10ετή οικονομική κρίση στην Ελλάδα, παρά τα μεγάλα τεχνικά, διοικητικά προβλήματα στα τελωνεία, οι οικονομικές μας σχέσεις παρέμεναν στενές. Όπως ουσιαστικά παρέμεναν φιλικές και οι σχέσεις των δύο λαών που δεν διαταράχθηκαν, ουσιαστικά, ποτέ κι ας υπήρχε αυτή η εκκρεμότητα. Φοβάμαι, πως τώρα, αυτές οι σχέσεις τραυματίζονται με αυτήν την επιπόλαια και εθνικά μετέωρη επιλογή του κ. Τσίπρα. Διότι η συμφωνία, αυτή, αντί να αμβλύνει τελικά τα προβλήματα τείνει να αναβιώσει πάθη άλλων εποχών. Και να δημιουργήσει φυσικά και παρενέργειες στην οικονομική δραστηριότητα εδώ στην Βόρειο Ελλάδα. Ξέρετε καλά, είναι εκατοντάδες οι εταιρείες στη Βόρειο Ελλάδα που χρησιμοποιούν τη λέξη Μακεδονία ή παράγωγά της στον τίτλο ή στα προϊόντα τους. Πολλές από αυτές είναι και μέλη του συνδέσμου σας κ. Πρόεδρε. Τι θα γίνει με αυτές; Ποιες «μεικτές» επιτροπές θα αποφασίσουν για το μέλλον τους και ποια δικαστήρια θα λύσουν τυχόν, σημαντικές, εμπορικές διαφορές. Θα το πω άλλη μια φορά: Η Συμφωνία των Πρεσπών είναι μια κακή συμφωνία. Η Νέα Δημοκρατία δεν πρόκειται να την ψηφίσει ούτε στη σημερινή Βουλή, ούτε στην επόμενη, εάν δεν κυρωθεί από αυτήν την Βουλή. Ήδη, μάλιστα, όσα ψηφίζονται, τώρα, στα Σκόπια, προσέξτε το αυτό, είναι χειρότερα και από το αρχικό κείμενο, το οποίο είχε

συμφωνηθεί μεταξύ του κ. Τσίπρα και του κ. Ζάεφ, όπως αναγκάστηκε να παραδεχτεί εκ των υστέρων ακόμη και ο ίδιος ο κ. Κοτζιάς, ο βασικός διαπραγματευτής της συμφωνίας. Με λίγα λόγια, η Συμφωνία των Πρεσπών δεν λύνει το πρόβλημα, αλλά το εντείνει. Δεν το αρχειοθετεί, αλλά το διατηρεί, φορτίζοντάς το και με πρόσθετα αρνητικά τετελεσμένα για το μέλλον.

Κυρίες και κύριοι,

Αν δούμε όμως το ποτήρι μισογεμάτο, θα διαπιστώσουμε ότι τα Δυτικά Βαλκάνια, θα έλεγα τα Βαλκάνια συνολικά, μπορούν να μετεξελιχθούν σε έναν χώρο δυναμικής ανάπτυξης αντί να χαθούν στο βωμό πολιτικών σκοπιμοτήτων και ανιστόρητων ιδεολογημάτων. Σε αυτό το περιβάλλον, η Ελλάδα καλείται να λειτουργήσει ως μία χώρα που προωθεί τους θεσμούς της ανοιχτής κοινωνίας, που γεφυρώνει τη σταθερότητα με τη Δημοκρατία, την ανάπτυξη με την αλληλεγγύη. Αλλά για να μπορεί παίξει αυτόν τον ρόλο η οικονομία της, πρέπει να είναι ισχυρή. Πρέπει, επιτέλους, να προχωρήσουν αποκρατικοποιήσεις, μεταρρυθμίσεις, να γίνει η οικονομία μας πιο εύρωστη και πιο ανταγωνιστική. Πρέπει να αυξηθεί η απασχόληση, να μειωθεί γρήγορα η ανεργία που βρίσκεται ακόμη σε απαράδεκτα υψηλά επίπεδα. Δυστυχώς, σήμερα, η πολιτική αναξιοπιστία και η μεταρρυθμιστική σκηνηρία καθλώνουν την οικονομία. Το πρόγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων χωλαίνει, η δημόσια περιουσία δεν αξιοποιείται, και το πιο ανησυχητικό είναι ότι οι επενδύσεις καταγράφουν πτώση και όχι άνοδο. Στο β' τρίμηνο, αυτού του έτους, ήταν κατά 5,4% χαμηλότερες συγκριτικά με το αντίστοιχο διάστημα του 2017, ενώ και ο δείκτης οικονομικού κλίματος, όπως τον καταγράφει το IOBE, έπεσε και άλλο, τον Οκτώβριο, σε συνέχεια μίας μεγαλύτερης υποχώρησης του Σεπτεμβρίου.

Φοβάμαι, ότι το περίφημο «ελατήριο της ανάπτυξης» -η δυνατότητα δηλ. μιας οικονομίας να ανακάμπτει γρήγορα, μετά από μία περίοδο μακράς ύφεσης- σήμερα δεν λειτουργεί στη χώρα μας: Το β' τρίμηνο έκλεισε με ρυθμό ανάπτυξης μόλις 1,8%, παρουσιάσε κάμψη συγκριτικά με το α' τρίμηνο του 2018. Το Μεσοπρόθεσμο προσγειώνει την ανάπτυξη για το 2018 στο 2% και στο 1,8% μόλις για το 2022. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αναθεωρεί τους ρυθμούς ανάπτυξης προς τα κάτω. Ενώ -κάτι που είναι ακόμη χειρότερο, προσέξτε το, έχει τη σημασία του, στην ανάλυση βιωσιμότητας του χρέους- προδιαγράφεται μία μακρά περίοδο εξαιρετικά ισχνής ανάπτυξης μετά το 2023, με ρυθμούς αύξησης του ΑΕΠ που κινούνται μόλις στο 1%. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίον σε όλες τις αναλύσεις βιωσιμότητας του χρέους, το χρέος μας δεν είναι βιώσιμο. Και βέβαια, τα spreads των δεκαετών ομολόγων μένουν σταθερά πάνω από το 4%, όταν πρόσφατα η Κύπρος άντλησε κεφάλαια με απόδοση 2,4%. Την ίδια ώρα οι τραπεζικές μετοχές υποβιβάζονται, το Χρηματιστήριο απαξιώνεται. Διάβαζα λίγο πριν έρθω μια ανάλυση: 11δισ. ευρώ, συνολικές απώλειες στο χρηματιστήριο για το τρέχον έτος. Αυτά είναι πραγματικά δεδομένα, δεν αμφισβητούνται. Είναι οι κακές παρενέργειες της συνεχιζόμενης διακυβέρνησης της χώρας από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Δυστυχώς, τα προηγούμενα χρόνια πραγματοποιήθηκε μία φορολογική επιδρομή σε κάθε κατεύθυνση: Αυξήθηκαν οι συντελεστές στις επιχειρήσεις, ειδικά εδώ, το γνωρίζετε καλά στη Βόρεια Ελλάδα διεξάγεται μια μεγάλη φορολογική μάχη, ένας φορολογικός ανταγωνισμός για την προσέλκυση επενδύσεων. Αυξήθηκε ο ΕΝΦΙΑ, ο ΦΠΑ, σε ιδιοκτήτες ακινήτων, σε επαγγελματίες, σε καταναλωτές. Αυξήθηκε ο φόρος εισοδήματος σε όλες τις κατηγορίες

πολιτών. Και γιγαντώθηκε η λεγόμενη «φορολογική σφήνα» το λεγόμενο tax wedge, η ταυτόχρονη φορολογική και ασφαλιστική επιβάρυνση του κόστους εργασίας. Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Στην έκθεση της Παγκόσμιας Τράπεζας για την Επιχειρηματικότητα, η Ελλάδα υποχωρεί πέντε θέσεις στην παγκόσμια κατάταξη, πέρσι είχε χάσει 6 θέσεις. Στον κατάλογο Ανταγωνιστικότητας του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ, η χώρα κατρακύλησε τέσσερις θέσεις πιο πίσω από εκεί που βρισκόταν. Όλα αυτά είναι η απεικόνιση σε αριθμούς της βλάβης που επέφερε ο ΣΥΡΙΖΑ και της ζημιάς που συνεχίζει να κάνει στην ελληνική οικονομία.

Κυρίες και κύριοι,

Σε αυτό το γκρίζο, σε αυτό αποκαρδιωτικό, συχνά, περιβάλλον που έχει δημιουργήσει η σημερινή κυβέρνηση, πρέπει να σας μιλήσω όχι μόνο για τη δική μας διαφορετική πολιτική προσέγγιση αλλά για μια διαφορετική πολιτική φιλοσοφία. Για μια πολιτική φιλοσοφία που φέρνει στο επίκεντρο της την έννοια της Ελευθερίας. Και να σας μιλήσω για τη σημασία της Ελευθερίας στην οικονομική δραστηριότητα. Αλλά και για τη θεσμική παγίδα της ανελευθερίας στην οποία έχει εγκλωβιστεί ο ελληνικός λαός και οι παραγωγικές δυνάμεις του τόπου. Δυστυχώς, μετά από 8 χρόνια μνημονίων δεν έχουμε καταφέρει ακόμη να κάνουμε την Ελλάδα και το λαό της μια ελεύθερη οικονομία και κοινωνία. Και η μάχη, όμως, που πρέπει να κερδηθεί είναι ακριβώς αυτή. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε ξανά μια ρωμαλέα μεσαία τάξη, ευημερία για τους πολλούς, μια οικονομία ανταγωνιστική και καινοτόμα που θα παράγει και θα εξάγει με αυτοπεποίθηση σε έναν κόσμο που αλλάζει ραγδαία. Η ελληνική οικονομία, σήμερα, είναι η λιγότερο ελεύθερη οικονομία στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωζώνη. Σύμφωνα με τον Δείκτη Οικονομικής Ελευθερίας η Ελλάδα τοποθετείται στην 115η θέση από τις 180 χώρες που αξιολογεί. Χειρότερη στην Ευρώπη είναι μόνο η Ουκρανία, ενώ σε καλύτερη κατάσταση από την Ελλάδα, είναι η Ρωσία, η Μολδαβία και η Λευκορωσία. Ταυτόχρονα, η ελληνική οικονομία είναι από τις λιγότερο παραγωγικές οικονομίες. Δουλεύουμε πολύ, δεν αμφισβητείται αυτό, χωρίς να είμαστε ταυτόχρονα πολύ παραγωγικοί και χωρίς να αμειβόμαστε καλά για την εργασία μας. Στα χρόνια της κρίσης, δεν το έχουν προσέξει πολλοί αυτό, αλλά είναι σημαντικό να το επισημάνουμε: η παραγωγικότητα της οικονομίας μειώθηκε κατά 12%, ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων μεταφέρθηκε στην κατώτερη μισθολογική κλίμακα, σε δουλειές επισφαλείς χωρίς εργασιακή προοπτική, εξωστρέφεια και καινοτομία. Αυτό κάτι πρέπει να μας πει και για την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα των προγραμμάτων προσαρμογής που δρομολογήθηκαν αλλά και εφαρμόστηκαν στην Ελλάδα τα τελευταία 8 χρόνια. Αποφύγαμε την καταστροφή, αυτό είναι βέβαιο. Η αλήθεια όμως είναι πως θα μπορούσαμε να είχαμε εκμεταλλευτεί την κρίση ως μια ευκαιρία να αλλάξει δομικά η ελληνική οικονομία, να είχαμε κάνει όλα αυτά τα οποία είπε ο κ. Πρόεδρος, πολλά χρόνια πριν. Αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, 8 χρόνια τώρα, αυτή την ευκαιρία ουσιαστικά τη χάσαμε. Άρα έχουμε βρεθεί με μια οικονομία που έχει λίγο-πολύ τα ίδια δομικά χαρακτηριστικά με αυτά που είχε το 2009-2010, αλλά είμαστε 25% φτωχότεροι και είμαστε και αρκετά λιγότεροι, με το πιο καταρτισμένο ανθρώπινο δυναμικό να έχει μεταναστεύσει στο εξωτερικό. Η θέση μου είναι λοιπόν ότι η επιτυχία και η αποτυχία των ελληνικών προγραμμάτων, η επιτυχία ή η αποτυχία της ελληνικής προσαρμογής δεν κρίνεται μόνο στο δημοσιονομικό ισοζύγιο.

Προφανώς μια χώρα που κήκε τόσο άσχημα στο χυλό από την ανεύθυνη δημοσιονομική διαχείριση και ουσιαστικά πτώχευσε, οφείλει να φυσάει και το γιαούρτι. Δεν μπορούμε να επιστρέψουμε ξανά σε ανεύθυνες δημοσιονομικές επιλογές. Αυτό είναι κάτι δεδομένο για τη δική μας παράταξη. Και γι' αυτό είχα προχθές την ευκαιρία να παρουσιάσω στη Βουλή την δική μας πρότασή για τη Συνταγματική Αναθεώρηση στην οποία συμπεριλαμβάνονται συνταγματικά κατοχυρωμένοι δημοσιονομικοί κανόνες για να επιτυγχάνονται ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί και να εξασφαλίζεται η δημοσιονομική σταθερότητα. Είναι, όμως, επίσης δεδομένο είναι ότι το θεσμικό περιβάλλον μιας οικονομίας, η παραγωγικότητα, η καινοτομία, οι δεξιότητες του ανθρώπινου δυναμικού, η οργάνωση των επιχειρήσεων παίζουν ακόμη πιο σημαντικό ρόλο.

Όταν υπερφορολογείται η εργασία, όταν υπερφορολογούνται οι επιχειρήσεις, όπως συμβαίνει σήμερα στην Ελλάδα, χωρίς να υπάρχει στοιχειώδης ανταποδοτικότητα στα δημόσια αγαθά και τις δημόσιες υπηρεσίες, τότε τι συμβαίνει; Σπάει το συμβόλαιο εμπιστοσύνης μεταξύ του κράτους και του φορολογουμένου. Η Ελλάδα επιβάλλει σήμερα στην παραγωγική εργασία φόρους Σκανδιναβίας, χωρίς όμως να προσφέρει και αντίστοιχες υπηρεσίες στους πολίτες της. Η Ελλάδα σήμερα έχει καταφέρει να συνδυάσει όλα τα αρνητικά και δυστυχώς ελάχιστα από τα θετικά των δυο βασικών επενδυτικών στρατηγικών που εφαρμόζουν οι περισσότερες οικονομίες του κόσμου. Η πρώτη επενδυτική στρατηγική είναι αυτή του φτηνού επενδυτικού προορισμού. Χαμηλοί φόροι, χαμηλά αμειβόμενη εργασία, «περιβαλλοντικό dumping», είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά της. Εφαρμόζεται σε κάποιες από τις αναπτυσσόμενες οικονομίες της Ανατολικής Ευρώπης, στην Αφρική και στην Ασία. Η δεύτερη στρατηγική είναι αυτή που εφαρμόζουν οι πιο αναπτυγμένες οικονομίες του δυτικού κόσμου. Εκεί οι υψηλότεροι μισθοί και φόροι δεν λειτουργούν ως επενδυτικά αντικίνητρα, διότι ταυτόχρονα προσφέρουν στους επενδυτές εξειδικευμένη εργασία, υψηλή παραγωγικότητα, περιορισμένη γραφειοκρατία και υψηλού επιπέδου κράτος πρόνοιας. Η Ελλάδα δυστυχώς έχει εγκλωβιστεί κάπου στη μέση. Συνδυάζει υψηλή φορολογία με χαμηλούς μισθούς, χαμηλή παραγωγικότητα και καινοτομία με πλεονάζουσα γραφειοκρατία και κακής ποιότητας δημόσια αγαθά. Ανοίγω μια παρένθεση: αρκεί να κάνετε μια βόλτα εδώ παραδίπλα στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο και σε αυτήν την αδιανόητη κατάσταση η οποία επικρατεί εκεί για να καταλάβετε ακριβώς τι εννοώ. Είναι προφανές ότι κάπου έχει γίνει ένα μεγάλο λάθος. Αυτός ο «τρίτος δρόμος» που ακολουθεί η χώρα μας δεν βγάζει νόημα ούτε για τους εργαζόμενους, ούτε για τους επενδυτές. Και δεν βγάζει νόημα ούτε για τους εταίρους μας, που έχουν την τάση να εφησυχάζουν και να αφυπνίζονται μόνον όταν η κρίση χτυπάει την πόρτα τους.

Και αυτή είναι η άλυτη εξίσωση του ελληνικού ζητήματος: Πώς θα καταφέρουμε να προσελκύσουμε πολλές και καλές νέες επενδύσεις, να αυξήσουμε μισθούς, να προσφέρουμε ικανοποιητικά ποσοστά κερδοφορίας στους επενδυτές. Αν οι επενδυτές δεν έχουν καλές αποδόσεις δεν θα έρθουν να επενδύσουν στη χώρα μας. Και πώς θα γίνει αυτό χωρίς να υπονομεύουμε τα δημόσια έσοδα; Η απάντηση της Νέας Δημοκρατίας είναι ξεκάθαρη: Η Ελλάδα δεν πρέπει και δεν μπορεί να τοποθετηθεί στον διεθνή ανταγωνισμό ως ένας φτηνός επενδυτικός προορισμός.

Το κλειδί της βιώσιμης ανάπτυξης βρίσκεται στη δραστική βελτίωση του θεσμικού περιβάλλοντος της χώρας μας. Θα το πω απλά: πρέπει να φτιάξουμε αυτούς τους θεσμούς και να τους προστατεύσουμε. Προσωπικά, για να απαντήσω και στην εισαγωγική τοποθέτηση του Προέδρου, με ανησυχεί βαθιά ότι όλη η συζήτηση που φαίνεται να μονοπωλεί τον δημόσιο διάλογο, σίγουρα όλη η συζήτηση που γίνεται από την κυβέρνηση μετά το “τέλος του προγράμματος”, είναι κατά πόσον υπάρχει δήθεν κάποιος δημοσιονομικός χώρος για πελατειακές παροχές και πρόσκαιρα επιδόματα. Αυτή είναι η συζήτηση που γίνεται σήμερα στην Ελλάδα, όταν το κύριο ζητούμενο παραμένει πώς θα επιτύχουμε υψηλή και βιώσιμη ανάπτυξη.

Κυρίες και κύριοι,

Μετά λόγου γνώσεως, λέω ότι ο κίνδυνος δεν έχει περάσει ακόμα για τη χώρα μας. Τα εικονικά υπερπλεονάσματα που στραγγαλίζουν την οικονομία δεν είναι το καλύτερο διαβατήριο για να βγούμε και να δανειστούμε με λογικό κόστος από τις αγορές. Και η άκρατη παροχολογία του κ.Τσίπρα, που νεκρανασταίνει τη χειρότερη εκδοχή της λογικής «Τσοβόλα δώστα όλα», βλάπτει σοβαρά την εικόνα της χώρας και ναρκοθετεί το μέλλον της. Θα τρώμε από τις σάρκες μας, κυρίες και κύριοι, όσο δεν βάζουμε στο επίκεντρο των προσπαθειών μας το μεγάλωμα της πίτας, δηλαδή την γρήγορη αύξηση του Α.Ε.Π. και της απασχόλησης.

Η κυβέρνηση πανηγυρίζει γιατί πέτυχε, όπως λέει, να μην γίνουν οι περικοπές των συντάξεων που η ίδια είχε νομοθετήσει. Περικοπές που από την πρώτη στιγμή είχαμε πει ότι ήταν αχρείαστες. Είχαμε μάλιστα καταθέσει και σχετική τροπολογία από τον Ιούνιο. Τότε δεν την ψήφισε. Ίσως δεν είχε ολοκληρωθεί ακόμα το παζάρι με τους πιστωτές. Ο κ.Τσίπρας διορθώνει τα λάθη με λάθη. Η Ελλάδα τιμωρήθηκε με ανάλγητες περικοπές στις συντάξεις γιατί η κυβέρνησή του εθεωρείτο αναξιόπιστη από τους εταίρους μας. Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ΑΝΕΛ τις νομοθέτησαν για το 2019 ως ενέχυρο για να περάσουν τις αξιολογήσεις και να φτάσουν στο τέλος του προγράμματος. Ακόμη κι αυτό, όμως, δεν ήταν αρκετό. Χρειάστηκαν τα υψηλά πλεονάσματα που συμφωνήθηκαν το 2015, να γίνουν υπερπλεονάσματα το 2017 και το 2018. Δεν λέει λέξη όμως ο κ. Τσίπρας για το πώς επιτυγχάνονται αυτά τα υπερπλεονάσματα. Για το πώς η κυβέρνηση υπερφορολόγησε τους πάντες και τα πάντα. Για την τραγική υστέρηση του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων, για τη στάση πληρωμών του ελληνικού Δημοσίου.

Ξεχνά ο κ. Τσίπρας ότι αυτός κατήγγησε το ΕΚΑΣ και ότι ήδη η κυβέρνησή του έχει κόψει τις συντάξεις 21 φορές. Και βέβαια, δεν λέει κουβέντα και για κάτι άλλο: Ότι οι νέοι συνταξιούχοι, αυτοί που βγαίνουν στη σύνταξη μετά την εφαρμογή του νόμου Κατρούγκαλου, βλέπουν ήδη τις συντάξεις τους πετσοκομμένες κατά 30%. Και κάτι ακόμα πιο ανησυχητικό. Δεν υπάρχει νέος σήμερα στην Ελλάδα που να πιστεύει ότι θα πάρει ποτέ σύνταξη. Είναι στην ολόμαυρη ράχη του Ασφαλιστικού. Επιχαίρει σήμερα η κυβέρνηση γιατί καταργήθηκε ένα μέτρο που επεβλήθη εξαιτίας της και που η αντιπολίτευση έχει ζητήσει την κατάργησή του εδώ και έξι μήνες. Και ακόμη περισσότερο: Ένα μέτρο που η αντιπολίτευση αρνήθηκε να το ψηφίσει όταν η κυβέρνηση το είχε φέρει στη Βουλή.

Η σημερινή κυβέρνηση θυσιάζει τη μελλοντική ανάπτυξη στο βωμό των προεκλογικών σκοπιμοτήτων. Τι μας λένε οι Ευρωπαίοι εταίροι μας; Μας λένε «αν η Ελλάδα θέλει να παραμείνει σε στασιμότητα είναι δικό της πρόβλημα, αρκεί να μην μας δημιουργεί άλλα ζητήματα». Εγώ δεν συμβιβάζομαι με αυτή την πολιτική. Η Ελλάδα αξίζει καλύτερα. Μπορεί - μπορούμε- καλύτερα. Στις εκλογές που έρχονται θα ζητήσω ισχυρή λαϊκή εντολή για να αλλάξω αυτή την πολιτική. Και για να απελευθερώσω τη χώρα από τα δεσμά όπου την έβαλαν αυτοί που για να έρθουν στην εξουσία έλεγαν ότι θα σκίσουν τα Μνημόνια και μετά κατέληξαν να βάζουν τη χώρα σε λιτότητα για δεκαετίες.

Κυρίες και κύριοι,

Ο αδύναμος κρίκος των προγραμμάτων των τελευταίων χρόνων είναι ο πλήρης εκτροχιασμός των προσδοκιών που ήρθε μαζί με την κατάρρευση της εμπιστοσύνης προς την ελληνική οικονομία, αλλά και την ελληνική πολιτική τάξη. Θα πρέπει να κάνουμε τα πάντα για να περιορίσουμε την αβεβαιότητα και να αποκαταστήσουμε την εμπιστοσύνη, όχι το αντίθετο. Όπως είπα και στην αρχή, η βαθύτερη αιτία των δεινών που έχει υποστεί η χώρα μας, είναι η «θεσμική παγίδα» στην οποία έχει εγκλωβιστεί εδώ και πολλά χρόνια η Ελλάδα. Εκεί πρέπει να εστιάσουμε όλες μας τις δυνάμεις. Εκεί δεσμεύομαι ότι θα δώσει τη μάχη της η Νέα Δημοκρατία. Η βελτίωση του επενδυτικού περιβάλλοντος είναι αποκλειστικά εθνική ευθύνη. Κανείς δεν θα κάνει αυτή τη δουλειά για λογαριασμό μας. Η βελτίωση των επιδόσεων σε δείκτες όπως «επίδραση της φορολογίας στις επενδύσεις» (137η θέση), «χρήσεις γης» (145η θέση), «επίλυση δικαστικών διαφορών» (131η θέση), «διοικητικά βάρη» (130ή θέση) πρέπει να αποτελέσει προτεραιότητα του εθνικού αναπτυξιακού σχεδίου. Οι επενδύσεις στην Ελλάδα κυριολεκτικά κατέρρευσαν την τελευταία 10ετία. Από 60 δισ. ευρώ το 2007 (26% του Α.Ε.Π.), έπεσαν σε 21,5 δισ. ευρώ το 2017 (12,6% του Α.Ε.Π.).

Παρόλα αυτά, συνεχίζουμε χωρίς σχέδιο επενδυτικής ανάκαμψης. Η δημόσια διοίκηση δεν μπαίνει καν στον κόπο να σκεφτεί τι ενδιαφέρει τον επενδυτή, δεν αφαιρεί επενδυτικά αντικίνητρα και δεν δημιουργεί προϋποθέσεις για νέες δουλειές. Και ο μόνος δρόμος που έχουμε μπροστά μας είναι η αύξηση των επενδύσεων ώστε το επενδυτικό κενό να κλείσει σε μια πενταετία και η ανάκαμψη της οικονομίας να δημιουργήσει εκατοντάδες χιλιάδες νέες δουλειές. Ένα επιθετικό πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων για εγχώριες παραγωγικές επενδύσεις είναι απολύτως αναγκαίο και είναι η απόλυτη προτεραιότητα για την επόμενη κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Τουρισμός, μέταλλα και εξόρυξη, τρόφιμα, φάρμακα, ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, εφοδιαστική αλυσίδα, logistics, ψηφιακή οικονομία και κυκλική οικονομία είναι μερικοί μόνο από τους κλάδους που σήμερα που μιλάμε υπάρχει σημαντικό επενδυτικό ενδιαφέρον και από ξένους, αλλά και από Έλληνες επενδυτές.

Το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα είναι προϋπόθεση ώστε η Ελλάδα να υπερδιπλασιάσει τις επενδύσεις της σε παραγωγικές δραστηριότητες, βελτιώνοντας αισθητά το μερίδιο των επενδύσεων στο Α.Ε.Π. της χώρας από 13% σήμερα σε τουλάχιστον 20% εντός μιας πενταετίας. Και μόνο μέσα από ένα τολμηρό Πρόγραμμα θα καταφέρουμε, κ. Πρόεδρε, να δώσουμε απαντήσεις στους προβληματισμούς και στις αγωνίες των μελών σας.

Στη χθεσινή σας ομιλία αναφέρατε ότι, σύμφωνα με την έρευνα που κάνατε, περίπου 9 στις 10 επιχειρήσεις, πρακτικά όλες, θεωρούν ότι οι υφιστάμενες πολιτικές δεν ευνοούν την ανάπτυξη της μεταποίησης. Ούτε μια δεν θεωρεί ότι την ευνοούν «πολύ». Ασπάζομαι πλήρως -και το έχουμε συζητήσει πολλές φορές και έχουμε παρουσιάσει πολλές σκέψεις γι' αυτό- την ανάγκη μια νέας βιομηχανικής πολιτικής. Γιατί όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι η προστιθέμενη αξία της βιομηχανίας είναι καθοριστική για την ανάπτυξη μιας οικονομίας, αλλά και γιατί η βιομηχανία προσφέρει πολλές και καλά αμειβόμενες θέσεις εργασίας. Η δέσμευσή μου είναι ότι θα εργαστώ για μια διοίκηση που θα ακούει πραγματικά τις ανάγκες των επιχειρήσεων. Όχι όπως σήμερα, αγαπητέ κ. Πρόεδρε, που υπάρχει πλήρης αναξιοπιστία και μόλις το 5% των μελών σας πιστεύουν ότι θα βελτιωθούν οι σχέσεις με το Κράτος. Αυτό πρέπει να το αλλάξουμε. Η έλλειψη εμπιστοσύνης έχει προφανή δυσάρεστα αποτελέσματα στο πάγωμα των δικών σας επενδυτικών σχεδίων, στη μείωση του προσωπικού σας. Γι' αυτό και εμείς προτάσσουμε ένα εθνικό αναπτυξιακό σχέδιο το οποίο δίνει μεγάλη έμφαση στα εξής κεφάλαια:

Αδειοδότηση. Υπάρχει ανάγκη για ριζική αλλαγή έναντι σημειακών βελτιώσεων, μέσα από: Κεντρική αδειοδοτούσα Αρχή με αρμοδιότητες στην έκδοση του συνόλου των αδειών. Με υποχρεωτική τήρηση εγκριτικών προθεσμιών. Αδειοδότηση ενός βήματος με όλες τις εγκρίσεις (π.χ. χωροταξία, περιβάλλον, λειτουργία, δασαρχείο, αρχαιολογία, κτλ.). Ανάλογες μεταρρυθμίσεις έχουν ήδη δημιουργήσει σύγχρονο επενδυτικό περιβάλλον σε Πορτογαλία, Ισπανία. Μπορούμε και εμείς να το κάνουμε.

Κίνητρα επενδύσεων. Η υπερφορολόγηση επιδρά αρνητικά στην αναγνώριση της χώρας ως επενδυτικό προορισμό. Οι μεταρρυθμίσεις αφορούν σε: Σταδιακή αποκλιμάκωση της φορολογίας στις επιχειρήσεις, από 29% στο 20% και των μερισμάτων από 15% στο 5%, ώστε ο συνολικός φορολογικός συντελεστής να πάει στο 24%, από το 40% σήμερα. Γενναία μείωση του ΕΝΦΙΑ κατά 30% σε δύο έτη, αλλά και των ασφαλιστικών εισφορών κύριας σύνταξης από το 20% στο 15% σε βάθος τετραετίας στο πλαίσιο ενός νέου τολμηρού σχεδίου που έχουμε για ένα νέο ασφαλιστικό σύστημα για τις νέες γενιές. Επιταχυνόμενες αποσβέσεις ή και υπερ-αποσβέσεις 200%, πρακτικές με ισχυρό αναπτυξιακό αποτύπωμα χωρίς δημοσιονομική επίπτωση. Διπλασιασμό, στα 10 έτη από 5 σήμερα, της περιόδου συμψηφισμού ζημιών με μελλοντικά κέρδη, όπως σε άλλες χώρες της Ε.Ε., αλλά και με πιο ελκυστικά κίνητρα για αλλοδαπούς επενδυτές π.χ. μέσω του προγράμματος “golden visa” και “nom-dom”, κατά τα πρότυπα άλλων χωρών όπως η Κύπρος και η Μάλτα.

Φορολογικές διαδικασίες. Οι 25 φορολογικοί νόμοι και οι πλέον των 100 εγκύκλιοι από το 2011 δεν δημιουργούν σαφήνεια. Τα αντικίνητρα μπορούν να αρθούν: Με σταθερό φορολογικό νόμο που θα αποτελέσει ένα από τα τρία πρώτα νομοσχέδια της επόμενης κυβέρνησης, με τη δέσμευση αυτός ο νόμος να μην αλλάξει για τουλάχιστον μια πενταετία. Κανονικότητα και έγκαιρη πραγματοποίηση ελέγχων. Συμψηφισμός απαιτήσεων και υποχρεώσεων σε όλους τους φόρους και τέλη.

Γραφειοκρατία. Έχουμε μιλήσει αναλυτικά για το πως θα μπορέσουμε να πετύχουμε μια κωδικοποίηση και απλοποίηση νομοθεσίας. Άρση επικαλύψεων στους ελέγχους της αγοράς και πάταξη λαθρεμπορίου. Υποχρεωτικότητα μηχανισμού εξωδικαστικής επίλυσης διαφορών,

παράλληλα με τη βελτίωση των διαδικασιών επίλυσης δικαστικών διαφορών (964 ημέρες έναντι 271 στην Ε.Ε.).

Για να βάλουμε ψηλά τον πήχη της ανάπτυξης -για να κάνουμε όλα αυτά τα ωραία που μας είπατε κ. Πρόεδρε- δεν χρειάζεται να αυτοσχεδιάσουμε. Χρειάζεται γνώση επιτυχημένων πρακτικών που δοκιμάστηκαν σε χώρες του κόσμου και ιδίως της Ευρώπης. Χρειάζεται τόλμη, αποτελεσματικότητα και αποφασιστικότητα για να μπορέσουμε να τα κάνουμε όλα αυτά πράξη. Εφόσον η επενδυτική κινητοποίηση είναι εθνική προτεραιότητα, η υλοποίηση τέτοιων μεταρρυθμίσεων αποτελεί επίσης εθνική προτεραιότητα.

Κυρίες και κύριοι,

Προ διμήνου, εδώ, στην Διεθνή Έκθεση, παρουσίασα μία συγκεκριμένη δέσμη μέτρων μέσω των οποίων μπορεί να γίνει χειροπιαστή πραγματικότητα το σχέδιο ανασυγκρότησης που εισηγείται η Νέα Δημοκρατία. Θα ήθελα να σταθώ σε ένα βασικό σημείο του Σχεδίου μας που φαίνεται να αποτελεί και κορυφαία πηγή ανησυχίας όχι μόνο για τις επιχειρήσεις και ολόκληρη την οικονομία, αλλά και για όλα τα νοικοκυριά. Την αποκατάσταση της ρευστότητας. Η απάντηση σε αυτό το πρόβλημα βρίσκεται στην αποκατάσταση της τραπεζικής λειτουργίας και την εξασφάλιση άλλων πηγών ρευστότητας. Κι αυτό σημαίνει: Κίνητρα για την επιστροφή των καταθέσεων με πρώτες αυτές των επιχειρήσεων που παραμένουν στο εξωτερικό, αλλά και εκείνες που λιμνάζουν για χρόνια στα χέρια, στα σεντούκια επιφυλακτικών ή και φοβισμένων ιδιωτών. Μια πιο τολμηρή λύση στα κόκκινα δάνεια. Χωρίς παρέμβαση σε αυτό το κορυφαίο πρόβλημα οι τράπεζες θα συνεχίσουν να απειλούν με έμφραγμα κάθε προσπάθεια ανάκαμψης της οικονομίας. Την καθιέρωση ρύθμισης 120 δόσεων στις εισπράξιμες οφειλές των ιδιωτών σε εφορία και ασφαλιστικά ταμεία, με ελάχιστη δόση 20 ευρώ το μήνα για οφειλές κάτω από 3.000 ευρώ, δηλαδή για τους 4 στους 5 οφειλέτες. Επιστροφή των οφειλών του Δημοσίου προς τους ιδιώτες και φρένο στο αδιέξοδο παιχνίδι του εσωτερικού δανεισμού και των *geros*. Και, βέβαια, και θα επιμείνω σε αυτό, πραγματική αξιοποίηση του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων όχι συνεχές ψαλίδισμα, όπως κάνει η κυβέρνηση για να ωραιοποιεί πρόσκαιρα την εκτέλεση του Προϋπολογισμού. Όσο για άλλα εργαλεία τόνωσης της επιχειρηματικότητας και της εξωστρέφειας, αναφέρω ενδεικτικά τη σημασία που αποδίδω στην ενοποίηση όλων των δομών πρόωθησης εξαγωγών σε έναν νέο, ειδικό φορέα στο υπουργείο Εξωτερικών. Μπορεί να σας κάνει εντύπωση αυτό, αλλά πρέπει κάποια στιγμή να εκπαιδύσουμε το Υπουργείο Εξωτερικών να γίνει υπουργείο Εξωτερικών και Εξωτερικής Οικονομικής Διπλωματίας. Ανάπτυξη Επιχειρηματικών Πάρκων ως οργανωμένων υποδοχέων επιχειρήσεων και ως ενδιάμεσων φορέων αδειοδότησης. Χωρίς δημοτικά τέλη καθαριότητας και ηλεκτροδότησης εντός των πάρκων και με αναπροσαρμογή του ΕΝΦΙΑ. Με κίνητρα να μετακινηθούν οι επιχειρήσεις εντός οργανωμένων χώρων υποδοχής. Και βέβαια -κάτι στο οποίο επιμένω πάρα πολύ - οριζόντιες πολιτικές για τα ζητήματα της Ψηφιακής Οικονομίας. Η μεγαλύτερη ευκαιρία που έχουμε ως χώρα για να μπορέσουμε να κάνουμε ένα μεγάλο άλμα στο μέλλον, είναι να έχουμε οριζόντιες πολιτικές που θα διέπουν όλες τις δράσεις μας στα θέματα της digital ατζέντας. Γι' αυτό προκρίνω και θα συστήσω θέση Υπουργού Επικρατείας Ψηφιακής Πολιτικής παρά τω Πρωθυπουργώ, με αρμοδιότητα την εφαρμογή οριζόντιας

δημόσιας πολιτικής για την προώθηση της ψηφιοποίησης της ελληνικής οικονομίας και δημόσιας διοίκησης. Ένα στοίχημα που δεν έχουμε κανένα περιθώριο να χάσουμε.

Επιτρέψτε μου να φωτίσω και μία άλλη όψη των πραγμάτων: Όταν μιλώ για επιχειρηματικότητα, εννοώ την επιχειρηματικότητα του σχεδιασμού, του υγιούς ανταγωνισμού και της τήρησης των συμφωνιών. Όχι της κρατικοδίαιτης δραστηριότητας και του πρόχειρου κέρδους που μετατρέπεται σε κόστος για τη χώρα. Γιατί όσο πιστεύω σε ένα Κράτος που δεν θα πνίγει την ιδιωτική δημιουργία, άλλο τόσο πιστεύω ότι το Κράτος πρέπει να είναι ισχυρό ώστε να μην υποτάσσεται σε ειδικά οικονομικά συμφέροντα που λειτουργούν σε βάρος των πολλών. Θέλουμε επιχειρήσεις που θα προσέχουν το περιβάλλον, θα τηρούν την εργατική νομοθεσία, θα ανταμείβουν τους εργαζόμενους τους με κίνητρα, με παροχές, θα τους κάνουν συμμέτοχους στην επιχειρηματική επιτυχία. Και βέβαια θέλουμε επιχειρήσεις με πιο τολμηρές δράσεις εταιρικής κοινωνικής ευθύνης. Και φυσικά δεν θα κρατούν «διπλά βιβλία», όπως σε πρόσφατες περιπτώσεις που τραυμάτισαν -ακόμη περισσότερο- την εμπιστοσύνη όχι μόνο στην επιχειρηματικότητα, αλλά και στους Θεσμούς που έχουν επιφορτιστεί με τον δήθεν έλεγχό τους. Τις υγιείς επιχειρήσεις εμείς θα τις στηρίξουμε με λιγότερους φόρους και λιγότερες εισφορές και με ένα Κράτος αρωγό, όχι τροχοπέδη στην επιχειρηματική τους δράση.

Κυρίες και κύριοι,

τελειώνω λέγοντας ότι παραμένω αισιόδοξος, σε πείσμα της κατάστασης όπως έχει διαμορφωθεί, από τη σημερινή κυβέρνηση. Από τον ΣΥΡΙΖΑ ειδικά. Μία παράταξη που -θυμίζω- ότι στην συνταγματική αναθεώρηση, τρεις τομείς μόνο θέλει να διατηρήσει χωρίς την παραμικρή αλλαγή: Δεν λέει τίποτα ο ΣΥΡΙΖΑ για το γραφειοκρατικό Δημόσιο, δεν λέει τίποτα για την δημοσιονομική πειθαρχία, δεν λέει τίποτα για την αργή και ελεγχόμενη Δικαιοσύνη. Να πώς η πολιτική μπορεί να μετατραπεί σε αντίπαλο της οικονομίας, της κοινωνικής ευημερίας και, τελικά, της ίδιας της χώρας. Βγάλτε οι ίδιοι τα συμπεράσματά σας. Το μελετημένο πρόγραμμα της Νέας Δημοκρατίας μπορεί πραγματικά, το πιστεύω βαθιά, να οδηγήσει σε ένα νέο ελληνικό θαύμα. Να ενεργοποιήσει, επιτέλους, τον λεγόμενο «επιταχυντή ανάπτυξης», που σήμερα δεν λειτουργεί και να κινητοποιήσει τη δημιουργικότητα του Έλληνα. Να φέρει πια ένα αυτοτροφοδοτούμενο σπινάλ θετικών προσδοκιών για μίαν άλλη εικόνα σε όλα τα επίπεδα. Προϋπόθεση γι' αυτό, όμως, είναι μία μεγάλη πολιτική αλλαγή. Σε αυτό το μεγάλο ρεύμα αναγέννησης πρέπει κι εσείς να αναλάβετε τον δικό σας ρόλο. Είναι ευθύνη μας απέναντι στους εαυτούς μας, στα παιδιά μας και στην Πατρίδα μας. Σας θέλουμε αρωγούς στην προσπάθειά μας.

Σας ευχαριστώ.